

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Creștinii luptă pentru pace

Lupta pentru pace este sarcina principală a vremurilor noastre. Ea angajează sute de milioane de oameni cinstiți din toată lumea. În slujba ei stau popoarele socialiste — în frunte cu poporul sovietic —, în slujba ei stau partizanii păcii mobilizați de Consiliul Mondial al Păcii și de alte organizații pentru pace. Nu-i întrebare de ce culoare a pielii ești, de ce stare socială, de ce convingeri politice, de ce credințe religioase, cărui popor aparții, ci orice om de pe fața pământului e chemat să lupte pentru pace, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război. De fapt mișcarea mondială pentru pace cuprinde oameni din toate țările, de toate rasele, de convingeri politice diferite, de credințe religioase deosebite.

În valul acesta uriaș al luptătorilor pentru pace au un loc de acțiune și creștinii. Ei au participat și participă la toate inițiativele pentru pace. În ce privește Bisericele ortodoxe, începând cu Apelul pentru pace dat la Consfătuirea panortodoxă de la Moscova din 1948 și pînă azi, au sprijinit și sprijinesc mișcarea mondială pentru pace, participând la Congresele internaționale pentru pace, dînd declarații în favoarea acțiunilor pentru pace, promovînd în diferite forme campaniile pentru dezarmare, prietenie și pace între popoare, etc.

Din 1958 creștini-ortodocși, protestanți, catolici — au pus început Mișcării creștine pentru pace, cu sediul la Praga (Cehoslovacia). Mișcarea aceasta a crescut an de an. Anul acesta, între 12—18 iunie, ea a organizat la Praga primul Congres Mondial al creștinilor pentru apărarea păcii. La acest congres au participat aproape 700 delegați din 55 țări, din toate continentele, de toate confesiunile creștine. Creștini ortodocși, protestanți și catolici, ierarhi, profesori de teologie, preoți, pastori, credincioși — din Europa, Asia, America, Africa, Australia și-au spus cuvîntul răsplat în numele lui Hristos pentru pace, pentru dezarmare, pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, împotriva colonialismului și războiului rece, împotriva ațîțătorilor la un război atomic. Profesorul evanghelic Hromadka, Arhiepiscopul ortodox rus Nicodim, englezul Ullmann, negrul Stephens din Ghana, patriarhul armean Vasghen, japonezul evanghelic Inoué, pastorul luteran german Nie-

möller, mitropolitul Iustin al Moldovei, episcopi catolici maghiari și alții au găsit un grai comun, graiul păcii, — deși vorbeau limbi deosebite și aveau multe deosebiri de credință. Cu toate deosebirile dintre ei, pe toți creștinii îi unește aceeași voință de a lucra, alături de toți oamenii cinstiți din lume, ca amenințarea războiului să se risipească și pacea să se stabilească pentru totdeauna pe pămînt.

Congresul a adresat în numele lui Hristos guvernelor și popoarelor un apel pentru realizarea păcii în lume, pentru dezarmare, interzicerea armelor atomice, pentru lichidarea colonialismului, pentru coexistență pașnică și colaborare între state cu orînduiri diferite, pentru rezolvarea tuturor problemelor prin tratative. Astfel glasul creștinilor a răsunit cu putere în toată lumea, chemînd pe toți la intensificarea luptei pentru pace, dezarmare și prietenie.

Preoții și credincioșii Bisericii noastre, care au fost reprezentați la acest Congres de o delegație — condusă de I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei — (de la Sibiu au fost Pr. Rector Sofron Vlad și Pr. Prof. Milan Șesan), răspund la chemarea aceasta prin o activitate și mai bogată pe linia luptei pentru pace și prin muncă neprecupețită pentru înflorirea patriei.

Mesajele adresate Congresului de N. S. Hrușciiov și A. Novotny arată că Mișcarea Creștină pentru pace este prețuită de popoarele și conducătorii lor, care stau în fruntea luptei pentru pace.

Creștinii din toată lumea și-au spus din nou cuvîntul pentru pace. Acest cuvînt este urmat de fapte: faptele păcii. Strîns uniți cu uriașele forțe luptătoare pentru pace, creștinii aduc partea lor de luptă și muncă la împlinirea idealului sfînt: o lume fără arme, o lume fără războaie, o lume a păcii veșnice.

Telegraful Român

Sporirea veniturilor

Prigresele economice și creșterea venitului național duc la sporirea continuă a veniturilor oamenilor muncii. Acest fapt se vede an de an. Dăm un singur exemplu. Datorită mării salariilor cadrelor tehnice și economice, reducerii impozitului pe salarii și reducerii de prețuri la unele bunuri de consum, din anul 1960, veniturile oamenilor muncii au crescut, într-un an cu peste 6 miliarde. În urma succeselor deosebite în îndeplinirea și depășirea producției industriale din anul 1961, Consiliul de Miniștri a hotărît — în 27 iulie a. c. — o nouă sporire a salariilor și o nouă reducere a prețurilor cu amănuntul la unele bunuri de consum și la unele tarife. Reducerea de prețuri a intrat în vigoare cu data de 31 iulie a. c., iar noile tarife pentru energia electrică cu data de 31 august a. c. Majorarea salariilor se face eșalonat pe ramuri între 1 august 1961—1 noiembrie 1962. Prin aceste măsuri veniturile bănești ale salariaților și altor categorii ale populației vor crește în ultimele 5 luni ale anului 1961 cu circa 400 milioane lei, în 1962 cu peste 2,5 miliarde lei, iar în anul 1963 cu 5 miliarde lei față de anul 1961.

Se vede clar, din acest exemplu, cum pe măsura creșterii producției cresc și veniturile oamenilor muncii, se ridică și nivelul lor de trai. Oamenii muncii, stăpîni ai bunurilor pe care le creează, se bucură de roada muncii lor: ei știu că

muncesc pentru ca viața lor să fie tot mai îmbelșugată și mai luminată. Aceasta constituie un imbold permanent de a munci mai bine, mai cu spor, de a da produse mai multe, mai ieftine și de calitate superioară. Cînd știi că muncești pentru binele tuturor, pentru tine și frații tăi de muncă, muncești cu înusuflețire și îți pui tot sufletul, toată iscusința în munca ta.

Noua mărire a salariilor și reducere a prețurilor și tarifelor a fost primită de oamenii muncii cu hotărîrea de a-și intensifica eforturile în vederea împlinirii și depășirii planului de șase ani spre a contribui astfel la înflorirea patriei noastre și la ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc. Zi de zi, lună de lună, an de an, prin muncă înflăcărată ne construim patria tot mai frumoasă și ne făurim viața tot mai îmbelșugată și mai fericită.

T. R.

Institutul Teologic își așteaptă oaspeții

Institutul Teologic Universitar din Sibiu, în care se pregătesc viitorii slujitori ai altarelor pentru credincioșii ortodocși, a împlinit anul acesta 150 de ani de existență și activitate neîntreruptă. El se pregătește să prăznuiască acest eveniment așa după cum se cuvine.

Din cauza vitregiei vremurilor, Biserica Ortodoxă din Transilvania, n-a putut să aibă în veacurile trecute o școală proprie specială în care să-și crescă și să-și formeze pe slujitorii altarelor. Abia sub episcopul Moga, de la anul 1811 a putut să aibă o școală modestă al cărui prim dascăl a fost învățatul Gheorghe Lazăr. Școala aceasta modestă s-a dezvoltat și s-a organizat prin osîrdia marilor vlădici de la Sibiu și prin ajutorul material al credincioșilor și clerului, tot mai bine, pînă în vremurile noastre cînd sub regimul de democrație populară a ajuns la culmea dezvoltării sale, de Institut Teologic Universitar.

Timp de aproape 70 de ani, școala avea două secții: una în care se pregăteau viitorii preoți, iar în cea de a doua, viitorii dascăli ai școlilor noastre confesionale. Ele au crescut și au muncit ca două surori bune și erau ca două ramuri ale unui copac susținute și hrănite de aceeași tulpină care era Biserica strămoșească. Abia după unirea Transilvaniei cu Țara mamă, în anul 1918, cele două secțiuni s-au separat complet una de alta, Biserica urmînd să poarte grijă mai departe de dezvoltarea școlii teologice pînă în zilele noastre.

La această școală de la început au lucrat cu zel de apostoli și cu dragoste fierbinte pentru Biserica lor strămoșească, un întreg șir de profesori cu pregătire aleasă, dobîndită la școlile înalte din țară și de peste hotare. Ei au format sufletește generațiile lungi de preoți care au devenit apoi slujitori devotați și harnici ai Bisericii strămoșești din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, iar azi formează pe slujitorii altarelor din cuprinsul celor cinci eparhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului. Din rîndul profesorilor, ca și al tinerilor care au învățat în această școală, unii au fost chemați să ocupe funcții bisericesti de înaltă răspundere, ca: episcopi, mitropoliți și unul a ajuns chiar primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Romîne. Alții au fost chemați să-și continue activitatea la alte școli înalte din țară. Mulți din ostenitorii din această școală, au dezvoltat o activitate cărturărească și culturală aleasă și îndeobște prețuită. Putem spune că toți cei care au fost crescuți aici, în cultul muncii și al dragostei pentru Biserică și pentru popor, au lucrat în posturile pe care le-au ocupat, cu pricepere și zel pentru binele obștesc. Munca tuturor acestor ostenitori, făcută în timpul celor 150 de ani de activitate neîntreruptă în această școală, se pregătește Institutul Teologic din Sibiu să o cinstească prin praznicul pe care-l organizează la o dată ce se va anunța la timp.

Profesorii vor arăta prin scrisul lor cum a fost organizată școala în timpul de un veac și jumătate, ca și felul și modul cum s-a lucrat pentru pregătirea generațiilor numeroase de preoți, precum și rodul acestei munci stăruitoare.

Bătrîna școală, ca orice sărbătorit, se prezintă într-o haină curată și mai aleasă pentru a-și întâmpina oaspeții distinși, pe

care i-a invitat, din țară și străinătate, să participe la praznicul său de bucurie.

Ea a invitat la această aniversare pe toți ierarhii Bisericii noastre, în frunte cu Preafericitul Patriarh, și însoțitorii lor, pe reprezentanții Departamentului Cultelor, pe reprezentanții celorlalte școli teologice înalte din țară. Ea a trimis invitații și tuturor înaltelor școli teologice ortodoxe și de altă confesiune de peste hotare. Ea a invitat și pe reprezentanții autorităților noastre locale, pe foștii ei profesori care mai sînt în viață, și pe conducătorii preoțimii noastre din protopopiate. Pe toți cei invitați să ne onoreze praznicul cu prezența lor, Institutul îi așteaptă și se pregătește să-i întâmpine cu dragoste și cu căldură la această sărbătoare, care este a Bisericii Transilvane în primul rînd, dar și a Bisericii Ortodoxe Romîne întregi.

Pr. S. Vlad

Inmulțirea pîinilor

Este îndeobște cunoscută repetata faptă a inmulțirii pîinilor, săvîrșită de Mintuitorul Iisus Hristos față de ucenicii și ascultătorii Săi (Mat. 14, 13—21 și 15, 29—38). Aceasta Mintuitorul a săvîrșit-o „făcîndu-i-se milă de norod” (Mat. 14, 14 și 15, 32) și „ca să nu plece de la el flămînd” (Mat. 15, 32).

Gestul acesta stă în strînsă legătură cu înseși cuvintele rostite mai înainte, în predica de pe munte, în cadrul Rugăciunii domnești, atunci cînd a indicat între cererile credincioșilor și aceea: „pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Mat. 6, 11). Era neconștient în vederile Mintuitorului ca pe toți cei ce veneau la dînsul să-i sature (Mat. 14, 20 și 15, 37).

Acest exemplu al Mintuitorului este adînc pilduitor pentru noi toți creștinii. Săturarea semenului nostru nu se face numai din milă, pentru că milostenia trebuie făcută în mod discret și fără publicitate și ocazional (Mat. 6, 3), ci pentru însăși ajutorarea celui ce face această milă, pentru mîntuirea sufletului lui. Săturarea semenului este o datorie permanentă, pentru că creștinul nu-și trăiește viața în izolare, ci în comunitate bisericăscă.

Tot Mintuitorul ne-o lămurește atunci cînd vorbește despre judecata cea de pe urmă. Acolo zice către cei de-a dreapta „veniți binecuvîntații Părintelui meu de moșteniți împărăția cea pregătită vouă, căci flămînd am fost și m-ați săturat” (Mat. 25, 35). Iar la întrebarea lor: „Cînd Te-am văzut Doamne flămînd și Te-am hrănit”, Mintuitorul precizează: „Intrucit ați făcut unuia dintre acești frați ai mei mai mici, mie mi-ați făcut” (Mat. 25, 40).

Iată aici rezolvarea minunii inmulțirii pîinilor. Ea nu numai avea să arate grija Mintuitorului pentru credincioșii săi, ci totodată să le prisosească darurile sale ca ei să învețe din această bunătate divină să fie la rîndul lor pătrunși și de această bunătate de a-și hrăni semenii. Și astfel se va putea împlini între toți „aceiași vorbire și unitate de gînd și faptă, cu o simțire și judecată” (1 Cor. 1, 10).

De la Mintuitorul Hristos învățăm să fim buni unii cu alții, să ne ajutăm și la lucrul nostru, să ne sprijinim cu vorba și cu fapta. Dacă Mintuitorul nu numai din milă, ci și din bună voie a făcut gestul săturării mulțimilor, să o facem și noi la fel în marginile activității noastre. Să inmulțim pîinea, adică produsul muncii noastre, ca să poată folosi la cît mai mulți și tot mai mulți și încă să prisosească, precum au rămas atunci coșuri de fărămituri în plus (Mat. 14, 20

și 15, 37). Iar acest prisos de pe urma săturării Mintuitorul l-a realizat binecuvîntînd bucatele, adică pîinea și peștii (Mat. 14, 19).

Și noi creștinii să știm că și nouă ni se cuvine a mulțumi celor ce ne asigură pîinea cea de toate zilele, prin purtarea lor de grijă neobosită.

Să ne rugăm deci să ne prisosească harurile, să inmulțim și noi pîinile strădanilor noastre zilnice și astfel să se poată mintui și sufletele noastre.

Prof. M. ȘESAN

Sf. Vasile cel Mare despre mulțumire

Sfîntul Vasile cel Mare, în grija sa față de poporul capadochian pe care-l păstora cu rîvnă sfîntă de mîntuire, căuta să-l izbăvească de patimi subjugatoare și să-l aducă la o înțelegere evanghelică și cît mai adevărată a vieții.

În Omilia sa despre mulțumire caută să înstăpînească în sufletele credincioșilor săi, gîndul rugăciunii stăruitoare și un optimism curat izvorit din credința în Dumnezeu și împlinirea poruncilor Sale mîntuitoare. Plecînd de la îndemnul sfîntului Apostol Pavel adresat Tesalonicienilor: „rugați-vă neîncetat” și „pentru toate mulțumiți” (I Tes. V. 16—18), caută temei neclintit bucuriei creștine. „Apostolul invitîndu-ne la bucuria neîncetată, a avut în vedere pe creștinul care nu mai trăiește la voia întîmplării — trupește — ci își dă seama că înlăuntrul său sălășluiește Hristos cel viu” și pentru iubirea Lui nu mai primește să fie amăgit de poftele apăsătoare, de patimi. Curățînd trupul de patimi, de anumite deprinderi rele, creștinul dobîndește o statornicie în bine, care-i permite să se ridice peste înfrîntarea patimilor și să-și înțeleagă sufletul în silințele sale virtuozitate. În chipul acesta sufletul fiind desprins de patimile care îl apasă ar avea mulțumire deplină.

Un creștin care cugetă adevărat, își poate da seama „cîte prilejuri de bucurie, de binecuvîntare și înțelepțire a așezat Dumnezeu pretutindeni înaintea noastră, tot atîtea daruri ale bunătății Lui. Iată pricinile acestor bucurii. Mai întii Dumnezeu ne-a creat și ne-a adus din neîntîia la ființă, ne-a zidit după chipul Său, înzestrîndu-ne cu minte și judecată. Iar cînd privim cu luare aminte frumusețile firii ne desfătăm de minunăția lor. Însăși firea ne învață să deosebim binele de rău, să ne folosim de cele bune și să ne întoarcem de la cele vătămătoare.

Cînd am căzut, devenind robi păcatului, iarăși ne-a adus aproape de El și ne-a făcut casnicii Lui, slobozîndu-ne din robia nenorocită a păcatului prin singele unuia născut Fiului Său. În Hristos Domnul toate ne-au fost date: nădejdea învierii, gustarea bunurilor îngerești, bucuriile cerului, daruri la care sîntem chemați să fim părtași și pe care mintea și cuvîntul nostru nici nu le poate cuprinde”. Aceste daruri umplu sufletele noastre de bucurii neîncetate. La acestea se adaugă bucuria izbîndirii în cele bune.

Bucuria izbîndirilor nu e nicidecum una ușuratică, ci ea este țesută împreună cu încercările și ispitirile care însoțesc ostenele virtuților. Dar oricît de greu s-ar dobîndi o virtute, bucuria ce o aduce e neprețuită.

Ori cîte ar fi prilejurile de bucurie sau înfrîntare ale creștinului, ele se cuvine să fie stăpînite de minte și nicidecum să fie peste măsură. Insuși Domnul a lăcrimat pentru Lazăr, dar nu și-a arătat înfrîntarea Sa ca o slăbiciune a firii ci mai mult să ne dea pildă de urmă. „Se vede că El a lăcrimat, nu atît pentru soarta lui Lazăr,

Simțul răspunderii

Insul nu este o parte de sine stătătoare, ci este o parte a unui întreg: obștea. Insul și obștea formează împreună un întreg și numai în colaborare armonioasă își pot împlini rostul lor. Inșii nu există pentru a se desființa unii pe alții, ci pentru a se ajuta și întregi reciproc.

În încheieturile sale de bază, învățătura creștină este pătrunsă de simțul răspunderii și al solidarității. Ea stăruie pentru armonia dintre ins și obște, dintre interesele personale și obștești cu precăderea acestora din urmă.

Împreună cu iubirea de Dumnezeu, iubirea față de aproapele este cea mai mare poruncă din Legea Nouă (Mt. XIX, 19; XXIII, 39; Lc. X, 27; In. XIII, 34—35; Rom. IV, 10). Arătarea prin fapte a iubirii față de aproapele prin dăruirea de sine pentru alții este condiția arătării iubirii față de Dumnezeu (I In. IV, 20).

Din această iubire, se desprinde principiul călăuzitor că toată purtarea insului trebuie să țină seamă de întregul în sinul căruia trăiește, precum și că toate săvârșirile insului trebuie puse în slujba binelui obștesc. Cu alte cuvinte, insul trebuie să fie pătruns de simțul răspunderii și al solidarității frățești.

Simțămîntul acesta a atins culmea în felul de a fi și de a săvârși al Mintuitorului, care s-a dăruit pentru oameni pînă la moartea pe cruce pentru izbăvirea lor din păcat. Pilda și îndemnul Mintuitorului străbat ca un fir roșu prin inima celor ce cred cu adevărat în El.

Pornind de la exemplul solidarității dintre mădulele trupului omenesc și colaborarea lor (I Cor. XII, 14—26), Sf. Apostol Pavel arată că trupul omului este astfel alcătuit „ca să nu fie neunire în trup, ci membrele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (v. 25). De aceea „dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună și dacă un mădular este cinstit, toate mădulele se bucură împreună” (v. 26). Apoi dă îndemnul: „Să fiți cu luare aminte asupra celor ce fac dezbinări și sminte” (Rom XVI, 17); „Năzuți la același lucru unii pentru alții” (Rom. XII, 16).

Insul trebuie să fie gata a aduce jertfe în slujba totalității și a intereselor obștești, ca toți să fie „deopotrivă”, ca „să fie potriuire” (II Cor. VIII, 13—14).

Urmînd pilda Mintuitorului, Sf. Apostol al Neamurilor putea spune despre sine: „și eu — tuturor în toate mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulți” (I Cor. X, 33). De aceea, putea să îndemne: „datori sîntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere” (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui” (I Cor.

ci pentru a ne învăța măsura și marginile pînă unde să ajungă întristările omului”. Drept aceea „cei deprinși cu tînguirea să nu găsească îndreptățire a slăbiciunii lor faptul că Domnul a plîns”. Căci „întristarea și descurajarea care te stăpînesc, totdeauna îți rănesc sufletul bolnăvindu-l. O astfel de stare nu e potrivită unui creștin”.

Spre a ne putea bucura neîncetat, cuvîne-se să îndreptăm privirea spre Dumnezeu, „căci nădejdea răsplătirii de sus” va întări sufletul în osteneala pentru virtute.

Tăria sufletului creștin se arată în bărbăția cu care privește viața în față și în seninătatea care-i umple sufletul de bucurie.

Privind toată desfășurarea vieții noastre, toate darurile cu care sîntem înzestrați, frumusețile firii, biruințele virtuții, puterea iubirii și păcii, bucuriile rugăciunii, vom avea în suflet mulțumirea și pacea, și vom fi lucrători ai bucuriei, ai înfrățirii și păcii în lume.

Pr. POPESCU S.

X, 24); „Să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia” (Fil. II, 24).

„Viața frățească” (F. Ap. II, 24) pe care o ducem împreună primii creștini din Ierusalim și împărțirea averilor „după cum avea nevoie fiecare” (F. Ap. II, 44—45), solidaritatea lor care îi făcea să fie „o singură inimă și un singur suflet” (F. Ap. IV, 32) sînt toate ieșite din simțul răspunderii pentru altul. O altă grăitoare dovadă a solidarității frățești dintre credincioșii creștini au fost agapele. Ca mese ale obștii, la care fiecare aducea cite ceva din propriile sale provizii, ele arată limpede simțul de răspundere pentru situația celuilalt.

Sf. Părinți au arătat că oamenii trebuie să fie uniți între ei prin legătura atotcuprinzătoare a iubirii față de aproapele. Iubirea frățească și faptul că sîntem cuprinși în cercul acelorași nevoi și interese, impun îndatorirea de a răspunde nu numai de noi, ci și de alții.

Epistola Sf. Barnaba îndeamnă la ferirea de izolare și la împreună-lucrare pentru interesele celor mulți: „Nu trăiți singuratici, închizîndu-vă în voi înșivă, ci adunați-vă la un loc și gîndiți ceea ce este de folos obștesc” (cap. IV). Pe baza exemplului ce ni-l dă trupul omului, Sf. Clement Romanul arată că în viața de obște trebuie să se țină seamă de nevoile și interesele reciproce, căuțînd folosul obștesc și cel personal: „Să ne ajutăm unii pe alții, spre a face pe cei slabi să meargă înainte spre bine, pentru ca toți să ne mintuim și să ne întoarcem unii pe alții (de la păcat) și să ne povățuim” (Epistola a II-a către Corinteni, cap. XVII).

Sf. Ignatie de Dumnezeu Purtătorul dă îndemnul: „Lucrați împreună cu alții” (Epistola către Policarp, cap. VII). După Sf. Vasile cel Mare, oamenii se întregesc unii pe alții ca mădulele trupului. Puterea pe care o are fiecare ins nu poate fi desfășurată și prefăcută în roade fără ajutorul celorlalți (Regule pe scurt 7). La fel gîndește Sf. Grigorie de Nazianz: „Noi sîntem mădulele între noi, adică unii altora; ceea ce sînt mădulele între ele, aceasta este fiecare pentru sine și toți pentru toți” (Cuvîntarea a XIV-a, 8).

După Sf. Ioan Gură de Aur, firele puternice care leagă viața omenească, impun ca lege fundamentală simțul răspunderii în toate laturile ei. Căci oamenii trebuie să lucreze împreună ca mădulele într-un trup. De pildă, ochiul primește lumina, dar n-o ține pentru sine, ci luminează întreg trupul (Omilia X, n. 4 la Epist. I către Cor.). Nimeni nu-și poate satisface interesele sale decît mergînd pe calea susținerii intereselor obștești (Omilia XXIV, n. 4—5 la Epist. I către Cor.). Căci Dumnezeu voind să-i lege pe toți între ei, a impus o necesitate atît de mare în lucruri, încît cu folosul aproapelui este legat folosul altuia. Tot Dumnezeu a legat munca pentru folosul propriu cu munca pentru folosul altora în chip așa de strîns, încît nici un muncitor nu poate cîștiga ceva pentru sine însuși, fără să facă ceva pentru folosul altuia (Omilia XIV, n. 4 la Epist. I către Cor.).

Din toate cele de mai sus, putem desprinde concluzia: Ins și obște sînt legate unul de alta într-un chip de nedespărțit. De aceea, numai prin colaborare între ins și obște se asigură bunul mers, propășirea și împlinirea rostului vieții omenești. Orice încălcare a acestei colaborări este o nesocotire a legilor firii.

Așa fiind, insul trebuie să se lege cu toată ființa sa de obște și să țină seamă neconștient de interesele acesteia. El trebuie să se călăuzească după principiile: înțietatea totului asupra părții, precumpănirea intereselor obștești asupra intereselor personale și iubirea a ceea ce este al altora ca pe ceva ce este al său propriu.

Fiecare trebuie să ne facem un examen, o cercetare severă a conștiinței noastre și să răspundem cinstit și sincer la întrebarea: Cum ne îndeplinim îndatoririle obștești? Pentru că din chipul moral al omului nou nu poate lipsi simțul răspunderii față de obște. Ne trebuie insul care afirmă rodnic simțul răspunderii și al solidarității frățești, insul al cărui suflet vibrează mai puternic la o bucurie de folos obștesc decît la una de folos personal, insul gata să slujească cu dăruire de sine țelul comun, să-și dea totul pentru înflorirea patriei sale!

C. SIRBU

Folosul rugăciunii

Credincioșii din toate timpurile și din toate locurile au simțit folosul rugăciunii. Rugăciunea e pentru sufletul credincios ceea ce e apa pentru pămînt. Oricît am munci pămîntul dacă el nu e stropit de ploaia cea binefăcătoare munca noastră nu ajută la nimic. Tot așa e și cu faptele cele bune: dacă nu sînt stropite de ploaia rugăciunilor noastre prin lucrarea harului dumnezeiesc, nu ne putem mîntui, căci Mintuitorul ne spune: „Fără mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

Cei dintii oameni amintiți în Vechiul Testament s-au rugat. Proorocii V. T. s-au rugat. Grecii și romanii și alte popoare ale antichității care aveau templele lor, sărbătorile și jertfele lor, încă s-au rugat. Mintuitorul s-a rugat dîndu-ne și nouă pildă și poruncă de a ne ruga neîncetat. Înainte de a-și începe propovăduirea Sa a ajunat și s-a rugat timp de patruzeci de zile. În timpul celor trei ani de activitate publică îl vedem umblînd, învățînd, săvîrșind minuni și rugîndu-se mai ales în timpul nopții (Luca 6, 12). Înainte de alegerea ucenicilor petrece toată noaptea în rugăciune. Cînd săvîrșeste minuni se roagă (Luca 9, 16; 22, 17—19). La mormîntul lui Lazăr Mintuitorul a rostit una dintre cele mai frumoase rugăciuni, cînd a zis: „Părinte, mulțumescu-ți ție că m-ai ascultat. Ci eu știam că pururea mă ascultî, dar grăit-am pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă cu tu m-ai trimis pe mine” (Ioan 11, 41—42).

Pentru trebuințele noastre sufletești ca și pentru cele trupești, Mintuitorul ne-a lăsat cea mai frumoasă formă de rugăciune, rugăciunea: „Tatăl nostru”.

Sf. Părinți și scriitori bisericești ca niște slujitori credincioși ai Mintuitorului ne-au fâsat scrieri alese și tratate deosebit de valoroase despre necesitatea și folosul rugăciunii. Din toate putem desprinde că viața creștinilor ingenunchiați pentru rugăciune trebuie să fie un cîntec cutremurător al credinței care cere, al nădejzii care așteaptă milele lui Dumnezeu, trebuie să fie un cîntec al iubirii care lucrează. Creștinătatea a fost întotdeauna convinsă de valoarea, puterea și folosul rugăciunii, fiindcă rugăciunea constituie actul cel mai necesar al vieții noastre sufletești, ea marchează cea dintii biruință asupra orgoliului nostru, asupra trufiei noastre. Rugăciunea e temelia virtuții, e un act al voinței care ne îndreaptă către Dumnezeu; ea e o bătaie a inimii care vestește viața și o păstrează. Și după cum într-un organism încetarea bătăii inimii este semnul stingerii vieții trupești, tot așa în organismul vieții creștine lipsa rugăciunii este dovada stingerii vieții duhovnicești.

Rugăciunea ne deschide ochii inimii și ne face să înțelegem mărimea păcatului în care ne aflăm. Ea aprinde în noi dorința de a alerga la Dumnezeu și de a-i cere iertare pentru păcatele săvîrșite. Noi creștinii aflăm o mare bucurie în iubirea lui Dumnezeu și în rugăciune. Iubirea se cunoaște prin rugăciune, iar rugăciunea e unul

(Continuare în pag. 4)

Despre blindețe

A zis Domnul: „Fericii cei blinzi, că aceia vor moșteni pământul” (Matei 5, 5), și iarăși: „Învățați-vă de la mine că sînt blind și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29).

Sfîntul Apostol Pavel, îndrumînd pe credincioși spre mîntuire, scrie Filipenilor: „Blindețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor” (Filipeni 4, 5). Galatenii știau de la dînsul că Duhul Sfînt rodește în sufletele credincioșilor și blindețea. Pe Coloseni i-a învățat Sfîntul Apostol să se înveșmînteze și cu blindețea, căci le scrie: „Imbrăcați-vă ca aleși ai lui Dumnezeu sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blindețe, cu îndelungă răbdare” (Col. 3, 12). Tot de la el au învățat și Efesenii ca, pentru a umbla cu vrednicie după chemarea cu care au fost chemați, trebuie să-și agonisească, între alte virtuți ducătoare la unirea frățească, și virtutea blindeței (Ef. 4, 1—2).

Înțelegem cu toții din cele amintite că Sfîntul Apostol pune mare preț pe virtutea blindeței, la care îi îndeamnă pe atîția din credincioșii cărora le-a scris. Dar lucrul de căpetenie, cînd e vorba de o virtute, nu este mulțimea cunoștințelor despre ea, ci osteneala de a împlini cu fapta cele ce sînt date întru cunoștința spre mîntuire.

Noi știm că aceea că Psalmistul zice: „Domnul arată celor blinzi căile Sale” (Ps. 24, 9) și că prorocul Isaia spune: „Domnul caută spre cel blind și tăcut” (Isaia 66, 2), și încă multe alte cuvinte de felul acesta vom putea învăța din sîntele Scripturi. De vom rămînea, însă, numai la căutarea cunoștințelor, iar cu fapta nu vom strădui a le împlini, nu numai că nu vom avea folos de pe urma acestor cunoștințe, dar și pagubă vom avea, căci „Mult i se va cere oricărui a s-a dat mult” (Luca 12, 48).

Referindu-ne la aceste cuvinte întrebarea pe care trebuie să și-o pună oricine care vrea să se mîntuiască este aceasta: știu eu cu adevărat ce este blindețea și smerenia? Cum pot eu să-mi agonisesc aceste virtuți aducătoare de odihnă sufletească? Se mai poate pune încă o întrebare, și anume: Cu care virtuți se însoțesc acestea două pomenite de Domnul în cuvintele despre care e vorba acum? Această întrebare își are rostul ei, întrucît ea conduce la căutarea răspunsului pe pe care avîndu-l putem să cunoaștem și calea prin care se poate ajunge la dobîndirea virtuților dornite. (Doar știut este că virtuțile stau în strînsă legătură între ele, așa încît dobîndirea uneia este și începutul dobîndirii celor cu care ea stă în mai strînsă legătură). Dar, de unde vom lua răspunsul nostru, căci în Sfînta Scriptură nu se arată mai aproape cu cari virtuți stă ea în mai strînsă legătură? — Răspunsul îl vom primi de la părinții care și-au agonisit blindețea și care au binevoit a și scrie unele din învățăturile necesare celor ce voiesc să se împodobească cu virtutea aceasta, așa cum ei s-au împodobit. Nu vom căuta multe cuvinte nici de la dînsii, ci mai virtuos ne vom mulțumi cu atît cît unul sau altul dintre ei au socotit de-ajuns ca răspuns pentru cel ce întrebă ca să îplinească.

La întrebarea: ce este blindețea? ne răspunde sfîntul Ioan Scărarul prin cuvintele următoare: „Blindețea este o așezare neschimbată a minții, care și în cînte și în necînte rămîne aceeaș”. „Cel blind, — zice sfîntul Maxim Mărturisitorul, stînd între numele bun și faima rea, rămîne fără patimă, fără să se umfle de laude (înălțîndu-se sau umflîndu-se de slavă deșartă) și fără să se întristeze de ocări”.

Știind acestea, este timpul să ne întrebăm: Așa am înțeles noi blindețea? Așa îl știm noi pe omul blind? N-am greșit cumva în păreriile noastre cu privire la blindețe? Răspunsul să și-l dea fiecare în inima sa, dar să năzuim cu toții spre adevărata blindețe.

Ca să știm care este calea pe care călătorind putem să ajungem la blindețe, să ne interesăm mai întîi cu ce virtuți se însoțește blindețea, ce virtuți aduce ea în suflet odată cu sine. Știind aceasta putem să începem de la ori care dintre ele, putem să urmărim acelaș scop prin mai multe mijloace.

În Sf. Scriptură a Noului Testament blindețea este pomenită alături de smerenie (Matei 11, 29), de bunătate (Col. 3, 12), de îndelungă răbdare (Ef. 4, 2), între înfrînarea poftelor și credință (Gal. 6, 23). În toate aceste locuri se arată că smerenia este însoțitoarea blindeței, de vreme ce ea este, după cum spun Sf. Părinți, ușa nepătimirii, iar blindețea este semn de înaintare spre nepătimire. Blindețea mai este înfățișată și ca materia smereniei.

Foarte însemnat de luat în seamă este faptul că blindețea este pomenită lingă înfrînarea poftelor, în epistola către Galateni. De fapt înfrînarea poftelor este înainte mergătoare a blindeței, căci înfrînarea poftelor este nimicitoarea miniei, și, pe cît slăbește minia în suflet, pe atît se pregătește calea blindeței. Minia este întărită de poftă, căci, după cum spun părinții „poftă dă de mîncare miniei”, care se întărește prin poftă și pentru ea. De aceea nimicirea poftelor este totodată slăbirea miniei, care slăbind face loc blindeței celei aducătoare de odihnă.

Cel blind este întărit și în răbdare, căci „blindețea este întărirea răbdării”. El are cale deschisă către dragostea cea atot cuprinzătoare, căci blindețea este arătată ca ușe și maică a dragostei.

Ca unul ce a alungat minia, omul blind, întru liniștea blindeței sale vede toate lucrurile după buna cuviință, blindețea fiind și începutul chibzuinței duhovnicești.

Și mijlocitoare a iertării păcatelor este blindețea, căci îl conduce pe cel ce o are la iertarea celor ce greșesc, iar iertarea celor ce ne greșesc se face pentru fiecare pricină de iertare a păcatelor noastre, după cuvîntul Domnului, care zice: „Iertați, și vi se va ierta vouă” (Luca 6, 37).

Cel ce iartă pe cei ce îi greșesc acela are îndrăzneala în rugăciune, ca unul ce a împlinit cuvîntul cel zis de Domnul Hristos: „Iar cînd stați de vă rugați, iertați tot ce aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre” (Marcu 11, 25).

Fiind rodită de Duhul Sfînt în sufletul celor credincioși, blindețea cea adevărată este și semn al prezenței Duhului Sfînt în suflet, de aceea ea este și ajutorătoare a ascultării, ca și îndrumătoare a frăției, căci cei ce se îndrumază întru blindețe, aceia și supunere au și spre înțelegere frățească sînt înclinați.

Oricare dintre bunurile aduse de blindețe, care sînt totodată și întărirea ei, îl vom căuta și îl vom dobîndi, el se face pod și cale spre blindețe și spre celelalte bunătăți cuprinse de ea.

Să prețuim blindețea cu prețuirea pe care i-a arătat-o Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, care o arată virtute a Sa, și cu siguranță vom căuta să ne-o însușim și noi. Să facem tot ce poate firea noastră pentru a putea agonisi această virtute, dar să nu uităm niciodată că ea este un dar al lui Dumnezeu, de aceea întru rugăciune să ne luptăm pentru dobîndirea ei.

Înainte de orice să ne străduim pentru nimicirea miniei, căci acolo unde minia e de față, cu siguranță lipsește blindețea. Cînd patima miniei va fi nimicită, atunci virtutea blindeței, cea următoare lui Hristos, va veni în suflet, împreună cu odihna făgăduită de Domnul celor ce sînt blinzi și smeriți cu inima.

O luptă întreagă și de multă vreme este trebuitoare pentru dobîndirea blindeței. Osteneli și sudori duhovnicești în rugăciune și întru supunerea către Dumnezeu sînt cu totul de trebuință pentru dobîndirea blindeței, dar odihna cea pe

care o aduce ea este vrednică de toate ostenele și de toate luptele. Bucuria de a fi cu Domnul cel blind și smerit cu inima, bucuria de a te ști adevărat stăpînitor al patimilor este mai mare decît toată osteneala cea trebuitoare pentru dobîndirea blindeței.

Să ne ajute milostivul Dumnezeu să înțelegem înălțimea virtuții acesteia prin care ne putem face următori Mîntuitorului Hristos, ca și înălțimea chemării noastre, pe care nu ne-o putem împlini cu vrednicie fără virtutea blindeței. Tot El să ne dea și rîvnă și putere pentru luptă și osteneală, ca să ajungem și la bucuria și odihna făgăduită celor blinzi și smeriți cu inima, la împreună petrecere cu cei aleși sfinți și prea iubiți ai lui Dumnezeu. *Ierodiaconul TEOFIL*

Folosul rugăciunii

(continuare din pag. 3)

din roadele iubirii. Numai o inimă care iubește se poate ruga, numai o inimă străbătută de jocul iubirii simte lipsa rugăciunii.

Rugăciunea e un mijloc prin care putem să ne mîntuim sufletele și să cîștigăm cerul dacă știm să ne folosim de ea. În Evanghelia Sf. Luca (cap. 12, v. 11) se spune că mulți dintre iudei credeau în Iisus. Tot în Evanghelia Sf. Luca (cap. 23, v. 47—48) ni se spune: „Iar sutașul văzînd cele ce s-au făcut a mărit pe Dumnezeu și a zis: „Cu adevărat omul acesta drept a fost. Și toată mulțimea, care venise la această prilej și văzuse cele întîmplate, s-a întors acasă, bătîndu-se în piept”. Cum se explică că ațîția dintre iudeii care veniseră să asiste la chinuirea și moartea lui Iisus mînați numai de curiozitate și de plăcere s-au reîntors acasă bătîndu-și piepturile și pîrîndu-le rău de cele ce s-au întîmplat cu Iisus? Cum s-au întors aceștia la Dumnezeu? Cum au ajuns să-l plîngă pe Iisus, ei, care voiau să-l omoare? Nu-i altă explicare decît rugăciunea cea fierbinte a lui Iisus din grădina Ghetsimani, e zbuciumul durerii prin care a trecut El înainte de patima Sa, în care timp s-a rugat cu mare stăruință pentru toți prigonitorii și batjocoritorii Săi (Luca 22, 44). În rugăciunea arhierescă Iisus s-a rugat nu numai pentru sine, pentru Apostoli, pentru cei ce vor crede în El după cuvîntul Apostolilor (Ioan 17, 20), ci s-a rugat și pentru cei care cunoscut-au că Tatăl L-a trimis (Ioan 17, 25), adică pentru toți aceia care văzînd cele întîmplate la patima și moartea Sa, L-au recunoscut atunci ca Fiu al lui Dumnezeu.

Rugăciunea ne este de folos în vreme de ispită. Atunci cînd ne copleșesc gîndurile rele, pornirile cele păcătoase, rugăciunea ne dă liniștea sufletească, ne înalță și ne dă curaj ca să ne putem împotrivi păcatului.

Rugăciunea este folositoare și în momente de boală și de suferință trupestă. Mama care veghează la căpătîiul copilului bolnav își află mîngîiere în durerea și necazul ei în rugăciunea pe care o rostește.

Văzînd noi folosul rugăciunii să ne silim a ne ruga adeseori printr-o rugăciune fierbinte izvorîră din adîncul inimii, fiindcă rugăciunea trebuie făcută mai mult cu suspinul inimii decît cu glasul gurii, mai mult cu lacrimi decît cu vorbe. „Căci — după cum zice Fer. Augustin — cu ce îndrăzneală te vei prezenta în patria cerească, cîta vreme departe fiind de ea, nu ai suspinat după ea și nu ai dorit-o?”

Fericirea noastră pămîntească, pacea și bună înțelegerea dintre neamuri și popoare le putem cîștiga prin rugăciune, căci Mîntuitorul ne învață, zicînd: „Amin, amin grăiesc vouă că ori ce veți cere de la Tatăl în numele meu vă va da” (Ioan 16, 23). Din aceste cuvinte să înțelegem că rugăciunea ne este folositoare și necesară nu numai pentru cîștigarea fericirii noastre cerești, ci și pentru cîștigarea fericirii și bunăstării noastre pămîntești.

AL. MOISIU